

Sala de maternitat

Amunt, amunt, amunt! El món és aquesta cúpula verda,
totes les paraules ben premsades amb saliva,

aquest brancatge ple de batecs,
com la cambra inhòspita dels nadons

plena de petites infermeres vibrants.
Són gentils, aquestes campanetes blanques,

amb els seus colls infectats i els guants de làtex,
podrien sorprendre'ns. Però no pateixen,

el sofriment és un atribut de les coses que es distenen.
Mireu, si no, aquesta col·lecció de mares:

han crescut i s'han tornat violetes,
enormes, rasurades, amb els seus punts

i cadascuna de les seves creus en reble.
Fan uns ullassos cristal·lins que conviden a abeurar-s'hi.

Són tan dignes, assegudes en els seus flotadors,
que amaguen les calves dels seus ceptres.

Nosaltres les mirem i recorrem a les ciències exactes.
En cada part s'obre un món nou que transcendeix

la vida del nou ésser. No les veieu?
Ara hem d'alçar la vista perquè són princeses,

encadenades a la seva torre de cotons i galetes.
¡Són felices perquè finalment els és tan fàcil

respondre a allò que realment s'espera d'elles!
Les boques de gat o de serp tenen el color verinós de les roses,

vet-ho aquí el misteri. Amb les seves dentetes de cosir
i un fil de mort estès entre les barres.

Però allà dins segueixen tallant els cordons blaus
amb la impunitat dels jardiniers i les sastresses.

Bateguen, bateguen, mentre encara se'ls escapa la saba
i un vent glaçat agita les campanetes al seu voltant:

És una nena! És una nena!

Ara tot serà més fàcil, estan inscrites en un cicle
de coses que augmenten i es degraden.

Les cúpules, senyores, les branques i els llenguatges
tan sols són les joguines amb què juguen els poetes.

Ingrés

M'han enviat com una carta,
a dins d'aquesta camisa de força i un segell

amb unes peònies extremadament obertes
enganxat en una cantonada del meu cos,

assenyalant l'indret exacte d'una víscera important.
Aquí tot està bé. Fa olor de blanc i tothom somriu

amb la seva boca encastada a cops de martell.
Jo cerco la caixeta, la caixeta vermella de les eines,

potser serà l'únic indret on dur una vida desordenada.
Exploro el nord i m'exilio encara més:

els pocs insectes que sobreviuen als núvols tòxics
s'arrapen amb totes les seves potetes a les parets

i semblen constituir la millor evasió.
Sincerament, però, estic convençuda que formen part

del tractament. Cop de veu! Atenció. Tensió.
La bata de braços peluts ja és aquí.